

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: M.C., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice 532, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 31.03.2014, č. j. KrÚ 22165/2014/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 13.03.2014, č. j. OSA/P-1309/13-D/15, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 16.08.2013 okolo 12:40

hodin jako řidič osobního motorového vozidla značky škoda Fabia, RZ „X“, zastavil a stál s tímto vozidlem na chodníku v blízkosti domu č.p. 56 na náměstí Republiky v Pardubicích. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce žalobou brojil proti oběma těmto rozhodnutím uvedených správních orgánů a uvedl, že *„jsou v rozporu s dobrými mravy, zájmy společnosti a zákony ČR, protože žalobce toto vozidlo potřeboval k výkonu svého petičního práva“*, a navrhl je zrušit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud předně zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.07.2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.01.2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Soud není povinen se takovými námitkami opětovně zabývat, neboť není další třetí instancí ve správním řízení. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí je totiž podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal správní orgán. Jestliže žalobce v žalobě napadenému správnímu rozhodnutí vady vytkne, ale jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.08.2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Tyto principy se přirozeně neuplatní za situace, kdy napadené správní rozhodnutí není přezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě trpí takovými vadami, které z něj dělají rozhodnutí nicotné. V takovém případě soud napadené rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo vysloví jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

V konkrétní věci má soud za to, že žalobou napadené rozhodnutí (byť žalobce fakticky označil rozhodnutí obou správních orgánů) je srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Pokud jde o žalobcem uplatněné žalobní námitky, ty se v podstatě koncentrují do jediné věty s obecným tvrzením, že uvedená rozhodnutí *„jsou v rozporu s dobrými mravy, zájmy společnosti a zákony ČR, protože žalobce toto vozidlo potřeboval k výkonu svého petičního práva.“* Jde o námitku, kterou žalobce uplatnil již v řízení před orgány obou stupňů, přičemž oba správní orgány se s ní ve svých rozhodnutích vypořádaly způsobem, který lze označit za dostatečný a logicky zdůvodněný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že výkon petičního práva není nadřazený pravidlům stanoveným zákonem o silničním provozu. Z ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 85/1990 Sb., o právu petičním, v platném znění, sice vyplývá, že petice a podpisové archy mohou být vystaveny též na místech přístupných veřejnosti, avšak to nelze vysvětlovat tak, že k takovému účelu je možné použít osobní

vozidlo jako „petiční stánek“ (jak se žalobce domnívá) a parkovat s ním na místech, kde to zákon zakazuje. Přijetí takového názoru by, podle názoru žalovaného, mohlo ad absurdum vést k tomu, že kdokoliv, kdo na své vozidlo umístí petici, by posléze mohl parkovat kdekoliv, například i ve vjezdu do nemocnice nebo uprostřed rušné křižovatky.

Krajský soud v otázce vypořádání se s námitkou žalobce žalovaným neshledává žádný exces, pro nějž by rozhodnutí žalovaného mělo být v rozporu s dobrými mravy, zájmy společnosti nebo platnými zákony. Právo petiční zaručuje Listina základních práv a svobod (usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb.) článkem 18, když ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu garantuje právo každého, aby se sám nebo s jinými obracel na státní orgány a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi. Ačkoliv přímo ve svém textu stanoví Listina některá omezení petičního práva (petice, jimiž by se zasahovalo do nezávislosti soudů nebo vyzývalo k porušení jiných práv stanovených Listinou), pokud jde o rozpor petičního práva s veřejným pořádkem, takovou kolizi Listina výslovně neřeší. Na rozdíl od některých jiných zákonů, které blíže rozvádí práva garantovaná Listinou (např. zákon č. 83/1990 Sb., o právu shromažďovacím), potom ani petiční zákon (s výjimkou ustanovení § 4) bližší podmínky výkonu petičního práva nestanoví. To však na druhé straně neznamená, že petiční právo je bezbřehé. Jeho výkon má totiž, ostatně jako výkon jakéhokoliv jiného práva, své hranice tam, kde zasahuje do jiných Listinou garantovaných práv, popř. je v rozporu s veřejným pořádkem. Absence takových hranic by totiž pod rouškou realizace garantových práv a svobod mohla vést k tomu, že pravidla stanovená zákonodárcem k zabezpečení veřejného pořádku budou kdykoliv a kýmkoliv narušována, čímž by zcela zjevně pozbyla svůj význam. Žalobce byl sankcionován nikoliv za to, že realizoval své petiční právo, ale za to, že způsob, jakým tak činil, odporoval pravidlům veřejného pořádku v oblasti silničního provozu. Je totiž nanejvýš zřejmé, že chodníky slouží pro pohyb chodců a s vozidly se na nich nestojí. Petiční právo lze přitom vykonávat způsoby, které jsou v souladu se zákonem, např. právě umístěním stánku na místech k tomu určených, popřípadě, je-li pro výkon tohoto konkrétního petičního práva nezbytné použití osobního vozidla, užívat takové vozidlo způsobem, jež nenarušuje pravidla silničního provozu (např. umístit vozidlo na místa pro stání vozidel určená).

Správní orgány proto nepochybily, když žalobce uznaly vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, neboť ani žalobce sám stání vozidlem na chodníku nepopíral. Pouze se bránil námitkou výkonu jeho petičního práva. Pokud mu byla za jeho jednání uložena sankce v podobě pokuty, odpovídá takové opatření pravomoci dané správnímu orgánu zákonem, přičemž výše pokuty je předmětem správního uvážení, které v konkrétní věci odpovídá okolnostem případu. Ty správní orgány obou stupňů náležitě zhodnotily a žalobci uložily pokutu ve výši 1.800 Kč.

Na základě výše uvedeného proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu toto právo nevzniklo.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 28. května 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová